

Arrest

nr. 32 296 van 30 september 2009
in de zaak RvV X / IV

In zake: X alias X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X alias X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 19 september 2009 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 september 2009.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 25 september 2009 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 september 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BUYSSE, die loco advocaat D. DUMERY verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. DIERICKX die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine te zijn, afkomstig uit Prigorodny, een dorp vlakbij Grozny in de Tsjetsjeense Republiek, Russische Federatie.

Voor het uitbreken van de eerste Tsjetsjeense oorlog woonde u er met uw ouders en broer (A.).

Bij het uitbreken van de eerste oorlog in november 1994 vluchtte uw moeder naar Shatoi. U bleef achter met uw vader en broer om op het vee te letten. Op 5 januari 1995, toen u en uw broer niet thuis waren, werd jullie huis vernield bij een bombardement. Uw vader werd van onder het puin gered en naar een ziekenhuis in Nazran, Ingoesjetië, gebracht. Hierna bleven uw broer en u alleen achter in Grozny. Diezelfde maand nog trokken jullie met het vee naar de bergen, waar jullie bleven tot het einde van de oorlog in 1996.

Uw vader zou echter nooit meer volledig genezen en stierf uiteindelijk in september 1998.

Het jaar erna brak de tweede Tsjetsjeense oorlog uit. Uw moeder vluchtte naar Nazran. Nadat de rebellen Grozny verlaten hadden in februari 2000, vond er geregeld zachistki plaats in jullie dorp. Omdat u geen geldig paspoort had, moesten u en uw broer de soldaten steeds afkopen met vee. Uiteindelijk bekam u in oktober 2000 een paspoort.

In april 2001 ging u in Rubezhnoye wonen omdat de aanhoudende zachistki het leven onhoudbaar maakten. U verkreeg er ook een registratie.

Eind september 2001 bezocht u uw broer. Op 29 september vond er een nieuwe zachistka plaats in Prigorodny. U en uw broer werden meegenomen omdat u geen verblijfsregistratie in het dorp meer had. Jullie werden naar de Russische basis te Khankala gebracht. U en uw broer werden er in aparte kuilen vastgehouden. Sindsdien vernam u niets meer van uw broer. Tijdens de verhoren werd u vernederd en mishandeld. Uiteindelijk slaagde u er op 16 december 2001 in om samen met de andere mannen die in de kuil zaten te ontsnappen.

Via Michurina vluchtte u te voet naar Rubezhnoye, waar u zich schuilhield.

Er vond op 19 december een gerichte zoekactie plaats in Rubezhnoye, op het adres waar u geregistreerd was. U werd echter niet gevonden.

Omdat u gezocht werd door de Russen vluchtte u verder naar de steppe in het district Naur, waar u zich opnieuw verborg.

Op 5 maart 2002 brachten een familielid en diens kennis u naar Stavropol.

Een dag later werd u door twee andere mannen met de auto naar België gebracht, waar u op 13 maart 2002 aankwam.

U vroeg asiel aan bij de Belgische asielinstanties op 13 maart 2002.

U werd gehoord door het Commissariaat-generaal op 5 april 2005.

Op 13 april 2005 werd u door het Commissariaat-generaal erkend als vluchteling.

B. Motivering

Doorheen uw asielprocedure verklaarde u steeds Bislan Mutsayevich Mamuyev te zijn, geboren op 7 juli 1979 te Grozny en afkomstig uit het dorp Prigorodny. U werd er gearresteerd in september 2001. Na uw ontsnapping ongeveer drie maanden later zou u naar Rubezhnoye gevlucht zijn. Omdat u ook daar niet veilig zou zijn geweest, zou u naar de steppevlaktes van het district Naur vertrokken zijn. Daar zou u verbleven hebben tot uw vertrek naar België. (CGVS, TG, dd.05/04/2005, p.11-12; DVZ, p.12-13).

Ter staving van uw identiteit en asielrelaas legde u toen verschillende documenten voor, waaronder kopieën van uw intern paspoort en geboorteakte en uw rijbewijs.

Al deze documenten stonden op naam van Mamuyev, Bislan.

Via de Lokale Politie Oostende verkreeg het Commissariaat-generaal echter informatie die mij deed besluiten om de geldigheid van het vluchtelingenstatuut dat u werd toegekend te heroverwegen.

Deze informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier.

Het betreft twee faxen van de Lokale Politie Oostende (dd.29/07/2009 en 31/07/2009), het door u voorgelezen en voor goedkeuring ondertekende proces-verbaal van uw verhoor door een agent van de recherche van de Lokale Politie Oostende op 28 juli 2009 (hierna aangeduid als 'PV van verhoor'), en de Interpol-gegevens betreffende Zarmaev Arbi Alikovich, respectievelijk aan het Commissariaat-generaal overgemaakt op 01/09/2009 en 02/09/2009.

Uit de informatie van de Lokale Politie Oostende blijkt immers dat u niet Bislan Mutsayevich Mamuyev bent, maar wel Arbi Alikovich Zarmaev, geboren op 5 januari 1972 te Gvardeyskoye.

Meer bepaald uw verklaringen tijdens het politieverhoor dat afgenomen werd op 28 juli 2009 leiden tot deze conclusie.

Tijdens dit verhoor herkende u zichzelf op drie foto's, waaronder één foto van Arbi Alikovich Zarmaev, afkomstig uit het Interpol-dossier.

Hiermee geconfronteerd verklaarde u toen dat de Russische autoriteiten u mogelijk zoeken onder deze naam omdat u bij de douane had gewerkt. (PV van verhoor, p.11).

Deze verklaring kon geenszins volstaan aangezien u even later verklaarde dat u bij de douane onder de naam Bislan gewerkt had, terwijl dit niet de naam is waaronder u gezocht wordt. Hiermee geconfronteerd, kon u geen verklaring geven. (PV van verhoor, p.11).

Later in het verhoor verklaarde bovendien u dat u veel problemen kende met de Russische politie onder de naam Zarmaev. Om deze reden wilde u niet bekennen Zarmaev Arbi te zijn. U had schrik om uitgeleverd te worden. (PV van verhoor, p.12)

Toen u tijdens het gehoor door het Commissariaat-generaal op 18 augustus 2008 geconfronteerd werd met uw eerder bij de politie afgelegde verklaringen (supra), ontkende u dergelijke verklaringen te hebben afgelegd.

Dit zouden enkel vermoedens van de politie zijn geweest. U zou bovendien onder invloed van medicijnen geweest zijn. (CGVS, dd.18/08/2009, p.5, 6).

Deze verklaring kan echter niet aanvaard worden. U tekende immers, na het u werd voorgelezen en u de kans kreeg zaken toe te voegen of te verbeteren, ter akkoord het proces-verbaal en parafeerde elke pagina. (PV van verhoor, p.13)

Voorts werd er een ernstige inconsistentie vastgesteld in uw opeenvolgende verklaringen voor de politie en het Commissariaat-generaal.

Zoals eerder reeds werd aangehaald, verklaarde u tegenover de politie dat u ernstige problemen had met de Russische politie onder de naam Zarmaev Arbi. (PV van verhoor, p.15).

Voor het Commissariaat-generaal verklaarde u dan weer dat u niet wist waarom u gezocht werd door Interpol, al opperde u wel de mogelijkheid dat dit was omdat u ooit uit een filtratiekamp gevlucht was. (CGVS, 2009, p.3) Dit is echter niet geloofwaardig. Uit uw verklaringen dient immers opgemaakt te worden dat u in dit geval onder de naam Mamuyev, Bislan gezocht zou worden. U was volgens uw verklaringen in dat kamp bekend onder deze naam. (CGVS, 2009, p.3) In het kader van uw asielprocedure had u ook steeds volgehouden dat uw intern paspoort werd afgenomen bij de arrestatie op 29 september 2001 - waarna u in het filtratiekamp van Khankala werd vastgehouden. (CGVS, TG, p.3; DVZ, p.12) Daarnaast maakte u in Rusland wel gebruik van twee aliases, maar de naam Zarmaev was hier niet bij. (CGVS, 2009, p.6)

Hiermee geconfronteerd slaagde u er niet in een verklaring te geven. (CGVS, 2009, p.4)

Voor de politie had u eerder verklaard dat Interpol mogelijk in u geïnteresseerd is omdat u vroeger een hoge functie had bij de douane in Tsjetsjenië. U zou er eveneens gewerkt hebben onder de naam Mamuyev, Bislan. (PV van verhoor, p.11) Dit had u ook reeds helemaal in het begin van het verhoor gezegd, toen de politie u enkel in algemene bewoordingen had gevraagd of u enig idee had waarom u door hen was gearresteerd. Op dat moment was Interpol nog niet ter sprake gekomen. (PV van verhoor, p.3.)

Hierover bevraagd door het Commissariaat-generaal verklaarde u dat u dit zo maar gezegd had, en dat u nooit effectief voor de douane had gewerkt. U zou dit hebben gedaan om niet over uw "politieke problemen", i.e. de problemen die u uiteenzette tijdens de asielprocedure (CGVS, 2009, p.3), te moeten praten. (CGVS, 2009, p.4) Ook dit is niet aannemelijk te noemen, daar u in het begin van het verhoor wel degelijk kort over deze problemen had gesproken. (PV van verhoor, p.2-3).

Bijgevolg dient te worden besloten dat u andere problemen kende met de Russische politie, die u nagelaten hebt kenbaar te maken.

Dit wordt verder onderbouwd door de vaststelling van een tegenstrijdigheid met betrekking tot uw asielrelaas tussen de verklaringen die u voor de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal aflegde in het kader van uw asielaanvraag en uw verklaringen voor de politie.

Zo verklaarde u dat u en uw broer werden opgepakt door Russische federale troepen. U kon ontsnappen maar uw broer bleef achter. Sindsdien hebt u hem niet meer gezien. Vervolgens zou de tweede Tsjetsjeense oorlog begonnen zijn. Toen kreeg u nieuwe problemen, waarop u naar Europa vluchtte. (PV van verhoor, p.2-3).

Dit strookt echter niet met de feiten zoals u ze weergaf tijdens de asielprocedure.

U verklaarde toen dat u en uw broer werden opgepakt en weggevoerd naar een filtratiekamp op 29 september 2001. U zou er ontsnapt zijn op 16 december 2001. Sindsdien had u uw broer niet meer gezien. U situeerde deze feiten bijgevolg in de nasleep van tweede Tsjetsjeense oorlog, waarvan u zelf aangaf dat deze in september 1999 begon (CGVS, TG, p.10), en niet vóór de tweede Tsjetsjeense oorlog.

Deze tegenstrijdigheid raakt aan de kern van uw asielrelaas, namelijk de situering in de tijd van wat volgens uw verklaringen de directe aanleiding was van uw vlucht naar Europa.

U zou namelijk gevlucht zijn omdat er na uw ontsnapping actief naar u gezocht zou zijn in Prigorodny en Rubezhnoye. (vragenlijst CGVS, p.9; DVZ, p.13).

Bovendien maakte u tijdens uw asielprocedure nergens melding van nieuwe problemen die u gekend zou hebben na uw ontsnapping. Bijgevolg wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig ondermijnd.

Voorts werd er nog een tegenstrijdigheid vastgesteld met betrekking tot uw familie.

Zo verklaarde u voor de politie dat uw vader reeds in 1995 overleed aan de verwondingen die hij opliep bij een bombardement. (PV van verhoor, p.2) Dit zou betekenen dat hij tijdens de eerste Tsjetsjeense oorlog, die duurde van 1994 tot 1996, overleed.

Tijdens uw asielprocedure verklaarde u echter dat hij overleed in 1998, dus ruim na het einde van de oorlog, hoewel hij reeds in 1995 gewond raakte. (CGVS vragenlijst, p.8; DVZ, p.10-11).

Een dergelijke discrepantie is niet aannemelijk te noemen.

Er dient dan ook ernstig getwijfeld te worden aan de echtheid van het door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde attest van de administratie van Prigorodny in verband met dit overlijden. Bovendien gaf u zelf aan dat u eerder (ver)vals(t)e officiële documenten hebt gebruikt. (PV van verhoor, p.7; CGVS, 2009, p.6).

Verdere aanwijzingen voor het feit dat u de ware toedracht van uw vlucht uit Tsjetsjenië verborgen trachtte te houden, zijn terug te vinden in de gegevens van Interpol die het Commissariaat-generaal bekam via de Lokale Politie Oostende.

Uit deze gegevens blijkt immers dat u als Zarmaev Arbi Alikovich veroordeeld werd voor mededaderschap aan moord en het illegaal bezit, vervoer en/of bewaren van vuurwapens. De feiten speelden zich af in april 2001 in het dorp Gvardeyskoye. Volgens deze informatie zou u sindsdien ondergedoken zijn. (fax dd.02/09/2009, p.3-8)

Bovenstaande vaststellingen doen mij besluiten dat u moedwillig de Belgische asielinstanties hebt trachten te misleiden met betrekking tot uw identiteit én de ware reden(en) van uw vertrek uit de Russische Federatie.

Hierdoor is de algemene geloofwaardigheid van uw verklaringen waarop ik mij baseerde voor het toekennen van uw vluchtelingenstatuut, op zeer ernstige wijze ondermijnd.

Bijgevolg kan er in het kader van uw asioldossier niet meer besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Hoewel uw Tsjetsjeense origine en het feit dat u uit Tsjetsjenië afkomstig bent door mij niet in twijfel getrokken wordt, kan dit bovenstaande conclusie echter niet wijzigen.

De algemene situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd maar blijft complex, zoals blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd. Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, folteringen, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Wat de vraag naar de toepassing van art.48/4,\$2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds zijn voornamelijk geconcentreerd in de zuidelijke bergregio's en komen de laatste jaren steeds minder frequent voor. Het gaat meestal om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen ordediensten. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties dan ook beperkt.

Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art.48/4,\$2 c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Steunend op artikel 57/6, eerste lid, 7° van de Vreemdelingenwet meen ik dat uw vluchtelingenstatus dient ingetrokken te worden."

2. Verzoeker vraagt in zijn verzoekschrift van 14 september 2009 de nietigverklaring van de bestreden beslissing wegens schending van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, van de artikelen 48/3 en 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de zorgvuldigheidsplicht en van de motiveringsverplichting.

Verzoeker voegt hier aan toe dat de Commissaris-generaal in de bestreden beslissing een manifeste beoordelingsfout heeft begaan.

Hij verklaart in zijn verzoekschrift dat hij tijdens de tweede Tsjetsjeense oorlog heeft gestreden aan de zijde van de rebellen, en "tijdelijke documenten onder een andere naam" heeft bekomen om uit de greep

van de autoriteiten te blijven. Hij vervolgt dat hij met deze documenten zijn land van herkomst is ontvlucht, en, aangekomen in België, zijn ware identiteit niet heeft onthuld, omdat hij wegens de gebeurtenissen in zijn land van oorsprong, wantrouwen koesterde ten opzichte van de Belgische asieldiensten.

Hij laat gelden dat de Cedoca-informatie over Tsjetsjenië, vervat in het administratief dossier, volledig achterhaald is. Hij verwijst naar drie persartikels dd. 18/07/2009, 11/08/2009 en 21/08/2009 afkomstig van de website www.deredactie.be, naar de rapporten "Combat on Terrorism and Human Rights in the North Caucasus", "A former prisoner of an illegal detention place abducted in Chechnya" en "On the situation of residents of Chechnya in the Russian Federatie" van de organisatie "Memorial", en naar de UNHCR-rapporten "Chechnya summary of the accord-UNHCR, Country of origin information seminar, Vienna" en "UNHCR position regarding asylum-seekers and refugees from the Chechen Republic, Russian Federation", om te stellen dat *"de situatie in Tsjetsjenië is zeer ernstig te noemen"* en *"Tsjetsjenen met een 'verleden' (die vroeger of nog steeds banden hebben met rebellenleiders) wanneer zij terugkeren uit Europa, een risico op vervolging in Tsjetsjenië riskeren"*. Hij vervolgt dat dit besluit zelfs volgt uit het voormelde Cedoca-antwoorddocument.

Hij meent dat hij, bij terugkeer naar zijn land van herkomst, dan ook een gegronde vrees koestert voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980, en een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

Hij benadrukt dat *"in de opvatting van UNHCR, is het duidelijk dat Tsjetsjenen die reeds als Vluchtelingen werden aanvaard, ongeacht of op prima facie basis, of na behandeling van een asielverzoek hun huidige status moeten behouden"*.

Bijgevolg een terugkeer van deze vluchtelingen in de Russische Federatie dient uitsluitend en volledig op vrijwillige basis. Een herziening van de Vluchtelingenstatus in een concreet geval moet alleen optreden wanneer er sprake is van een aanvankelijk verkeerd toegekende status, een intrekking op grond van Artikel 1F (a) of (c), van het Verdrag van Genève wordt onderzocht of de beëindiging van de grondlagen van artikel 1C (1-4) van het vluchtelingen verdrag in vraag wordt gesteld".

Hij wijst nog op rechtspraak van de voormalige Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen die stelt dat Tsjetsjenen het voorwerp zijn van groepsvervolging, en wegens het vigerende registratiesysteem binnen de Russische Federatie over geen binnenlands vluchtalternatief beschikken.

3.1. De Raad merkt op dat artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève geen directe werking heeft binnen de Belgische rechtsorde, zodat de aangevoerde schending ervan door verzoeker niet dienstig is.

Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker werd opgeroepen voor een verhoor, dat hij tijdens dit verhoor de kans kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, en dat het verhoor plaatsvond met behulp van een tolk die de Russische taal machtig is. Het zorgvuldigheidsbeginsel, dat aan de Commissaris-generaal de verplichting oplegt zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding, werd aldus niet geschonden.

De introeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoeker valt uiteen in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing betwist (zie ook aangevoerde manifeste beoordelingsfout) en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

De Raad leest in de bestreden beslissing dat de Commissaris-generaal besloot verzoekers status van vluchteling in te trekken omdat verzoeker tijdens de asielprocedure moedwillig zijn echte identiteit verborgen heeft gehouden en tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd bij zijn verhoor op het Commissariaat-generaal en bij de politie in Oostende wat de Commissaris-generaal deed besluiten dat de algemene geloofwaardigheid van zijn verklaringen waarop hij zich baseerde om de vluchtelingenstatus te erkennen, zwaar werd geschonden zodat niet meer kon worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De Raad stelt vast dat de vaststellingen van de Commissaris-generaal omtrent het gebruik van een valse naam en het aantreffen van tegenstrijdigheden aangaande de redenen van zijn vertrek uit zijn land, steun vinden in het administratief dossier.

De uitleg van verzoeker omtrent het aanhouden van een valse identiteit wordt niet aanvaard.

Verzoekers bewering dat hij wegens zijn slechte ervaringen in zijn thuisland ook wantrouwen koesterde ten opzichte van de Belgische asieldiensten, wordt niet aangenomen.

Het blijkt duidelijk dat nadat van hem de status van vluchteling was erkend, hij geen enkele poging heeft gedaan om zijn ware identiteit bekend te maken; integendeel uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker ook tijdens zijn verhoor van 18 augustus 2009 op het Commissariaat-generaal, in het kader van een eventuele intrekking van de vluchtelingenstatus, halsstarrig zijn valse identiteit bleef volhouden (zie het verhoorblad, p. 2, 3, 5, 7), en pas bij een verhoor door de gerechtelijke politie op 11 september 2009, door verzoeker toegevoegd aan zijn verzoekschrift, en in voorliggend verzoekschrift, zelf toegeeft in werkelijkheid "Arbi Alikoch Zarmaev" te heten.

Gelet op wat voorafgaat, besloot de Commissaris-generaal terecht, overeenkomstig artikel 57/6, eerste lid, 7° van de voormelde wet van 15 december 1980 die bepaalt dat hij de bevoegdheid heeft om de vluchtelingenstatus in te trekken ten aanzien van de vreemdeling die als vluchteling is erkend op grond van feiten die hij verkeerd heeft weergegeven of achtergehouden, of van valse verklaringen, of van valse of vervalste documenten, die doorslaggevend zijn geweest voor de erkenning van de vluchtelingenstatus, van verzoeker de erkenning van de status van vluchteling in te trekken.

Het (blijvend) gebruik van een valse identiteit, als wezenlijk element van de staat van de persoon, is in wezen een valse verklaring die de intrekking van de vluchtelingenstatus rechtvaardigt.

De Raad stelt bovendien vast dat verzoeker in het kader van zijn asielaanvraag in 2002 –die leidde tot de erkenning van de vluchtelingenstatus-, verklaarde dat hij in zijn land in het najaar van 2001 naar aanleiding van een "zachitska" meegenomen werd naar een Russische basis waar hij mishandeld werd, erin slaagde te ontsnappen, een andere gerichte zoekactie kon ontlopen door zich in de steppe te verbergen en in het voorjaar 2002 via Stavropol naar België kwam.

Tijdens het verhoor bij de gerechtelijke politie op 28 juli 2009 (zie het proces-verbaal, p. 12, 20 en 21) maakte verzoeker gewag van moeilijkheden met de Russische politie wegens zijn tewerkstelling in een hoge positie bij de douane in Tsjetsjenië.

Van voormelde beweringen omtrent moeilijkheden in hoofde van zijn hoge functie bij de douane deed verzoeker afstand tijdens zijn verhoor op 18 augustus 2009 (zie het verhoorblad, p. 4).

Tijdens voormeld verhoor dat aan de beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus voorafging, duidde verzoeker als reden voor zijn opsporing (zie o.a. het verhoorblad, p. 3) *"Ik weet het niet...; ik ben wel gevlucht uit filtratiekamp, misschien is het daarom dat ze me zoeken."*

In zijn verzoekschrift van 14 september 2009 wordt gesteld dat verzoeker ten tijde van de tweede oorlog in Tsjetsjenië *"als strijder op de vlucht was voor het Russische leger"* (zie p. 2) en *"als commandant van een rebellengroep die gevochten heeft tijdens de 2de oorlog tegen het Russische leger, gezocht werd door hen..."* (zie p. 10).

Verzoeker geeft in zijn verzoekschrift geen reden voor het opdissen van een asielrelaas dat grondig verschilt van datgene dat tot de erkenning van de vluchtelingenstatus (zie hoger) leidde.

Zijn beweringen in het verzoekschrift van 14 september 2009 omtrent moeilijkheden wegens zijn leiderschap van rebellen in de 2de oorlog, vinden geen enkele grondslag noch in het dossier dat tot de erkenning van verzoeker leidde, noch vinden deze steun in, het verhoor van 18 augustus 2009 (zie hoger).

Deze vaststelling doet zijn geloofwaardigheid teniet zodat aan de uitleg over zijn leiderschap van rebellen als reden van zijn opgespoord worden, geen geloof wordt gehecht.

Uit het politierapport blijkt dat verzoeker in Rusland in 2001 veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van levenslange opsluiting wegens moord en illegaal wapenbezit (zie het proces-verbaal van 19 augustus 2009, p. 3, dat zich in het administratief dossier bevindt).

Verzoeker was ook op de hoogte dat er een uitleveringsverzoek tegen hem loopt (zie het verhoorblad van 18 augustus 2009, p. 2).

Verwezen wordt naar zijn verklaringen op 18 augustus 2009 (zie hoger) omtrent de reden van zijn gezocht worden.

In zijn verzoekschrift (zie p. 10) wijt verzoeker deze veroordeling voor het eerst aan het feit dat hij *“als commandant van een rebellengroep die gevochten heeft tijdens de 2de oorlog tegen het Russische leger, gezocht wordt door hen, en dat de Russische autoriteiten dit doen aan de hand van gefabriceerde veroordelingen”*.

Zoals hoger gesteld wordt aan deze bewering geen geloof gehecht.

Dit in acht genomen kan aan de feiten die de Russische overheden lastens hem weerhouden, geen ander dan een louter gemeenrechtelijk karakter worden toegekend; een vervolging in de zin van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980, wordt derhalve niet aangenomen.

De Raad merkt op dat de informatie vervat in het administratief dossier over Tsjetsjenië, dateert van 16 juli 2009 en derhalve niet achterhaald kan worden genoemd zoals verzoeker insinueert.

In het verzoekschrift (zie p. 5, 6, 7, 8) wordt trouwens verwezen naar teksten die niet gesteld zijn in de taal van de procedure.

Een passus, uit het Duits naar het Nederlands vertaald, die volgens het verzoekschrift voorkomt in een brief van april 2009 van het UNHCR Oostenrijk aan het ACCORD, heeft het over de mogelijkheid van een herziening van de vluchtelingenstatus in een concreet geval, enkel wanneer er sprake is van een “aanvankelijk verkeerd toegekende status”. Het dossier van verzoeker betreft zoals hoger vastgesteld, dergelijk geval.

Omtrent de verwijzing van verzoeker naar rechtspraak, wijst de Raad er op dat rechtspraak in de huidige continentale rechtstraditie, geen precedentswaarde heeft.

3.2. Aangezien geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen omtrent zijn bevelvoerderschap als commandant van een rebellengroep (zie het verzoekschrift, p. 10) is er geen aanwijzing om verzoeker onder te brengen in de groep van “Tsjetsjenen met een verleden” die een risico lopen wanneer ze terugkeren uit Europa (zie het verzoekschrift, p. 9), en kan hem evenmin de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend in de zin van artikel 48/4, §2, a. en b. van de voormelde wet van 15 december 1980.

Uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt daarnaast duidelijk dat er in Tsjetsjenië geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals vereist door artikel 48/4, §2, c. van de voormelde wet van 15 december 1980.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus van 2 september 2009 wordt bevestigd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 30 september 2009 door:

dhr. M. BONTE, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. P. BREYNE, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

P. BREYNE

M. BONTE